

REBELKY Z OXFORDU

LIGA
MIMORIADNYCH
ŽIEN

*Vojvoda
z Montgomery*

EVIE DUNMORE

metafora®

REBELKY Z OXFORDU

*Vojvoda
z Montgomery*

EVIE DUNMORE

EVIE DUNMORE
REBELKY Z OXFORDU
Vojvoda z Montgomery

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 100. publikáciu

Z anglického originálu *Bringing Down the Duke*, vydaného vydavateľstvom A JOVE BOOK, an imprint of Penguin Random House LLC, New York v roku 2019, do slovenčiny preložila Júlia Mackovová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021

Počet strán 368

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © 2019 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing

Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover design and illustration © Farjana Yasmin

Cover background references courtesy of Shutterstock

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021

Translation © Júlia Mackovová, 2021

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-230-8 (ePub)

ISBN 978-80-8090-229-2 (pdf)

ISBN 978-80-8090-228-5 (print)

*Pre opu,
ktorý ma naučil, že prijať môžem čokoľvek,
ale nie všetko znieť.*

1. kapitola

Grófstvo Kent august 1879

„**R**ozhodne nie. To je načisto nezmyselný nápad, Annabelle.“
Gilbert zagúľal očami ako zajac, ktorý vie, že ho naháňajú lovecké psy.

Annabelle sklopila zrak. Vedela, že tento zdržanlivý výraz jej nervózneho bratranca upokojí. Spomedzi všetkých typov mužov, ktorých sa naučila zvládať, bol tento „ignorantský, ale namyslený“ jeden z tých menej náročných. No keďže jej osud bol v rukách takéhoto muža, k ublíženiu sa pridala aj urážka. Gilbert by jej vo svojej malej preplnenej pracovni dokázal uchmatnúť životnú príležitosť a vrátiť sa k obdivovaniu práve prišpendlených motýľov vo vitríne stojacej medzi nimi.

„A čo ďalej?“ spýtal sa. „Pripojíš sa k cirkusu? Budeš kandidovať do parlamentu?“

„Viem, že to nie je bežné,“ povedala, „ale...“

„Na Oxford nepôjdeš!“ vykrikol a tresol rukou po stole.

Po starom stole jej otca. Zanechal ho radšej Gilbertovi než jej. Tento dôstojný kus nábytku pre bratranca neznamenal nič: so

svojimi štyrmi ošúchanými levími labami by upevnil autoritu ktoréhokolvek muža, ktorý by za ním trónil, ale Gilbert stále vyzeral ako našuchorené vyľakané kura. Čo už. Bolo pochopiteľné, že sa cítil napadnutý. Prekvapila samu seba. Po dlhých piatich rokoch posluhovania Gilbertovi nečakala, že ešte niekedy pocíti túžobné nutkanie. Sklonila hlavu a s nohami pevne na zemi prijala skutočnosť, že hranice farnosti Chorleywood boli hranicami jej snov. Potom sa však dozvedela, že Oxfordská univerzita otvorila ženské kolégium. Táto správa ju silou vystreleného šípu zasiahla priamo do hrude.

Chcela to ignorovať, ale sotva o týždeň sa jej ťažko nadobudnutá sebakontrola rozsypala. Nešlo však len o to, že chcela až príliš. Kto mohol vedieť, ako dlho bude Gilbertova schátraná domácnosť stáť medzi ňou a chudobou? Medzi ňou a pozíciou, v ktorej bola pre žiadostivého pána ľahkou korisťou? Cez deň sa automaticky venovala svojej rutine. V noci sa jej do hlavy vkradlo vedomie, že stále balansuje na okraji priepasti a tam dole, na jej dne, číha na ňu staroba v chudobinci. Vo svojich nočných morách padala a padala.

Prstami sa dotkla tenkej obálky vo vrecku zástery. Potvrdenia o prijatí na Oxfordskú univerzitu. Riadne vzdelanie by mohlo jej pádu zabrániť.

„Tento rozhovor sa skončil,“ povedal Gilbert.

Ruky zovrela do pästí. *Pokoj. Len pokoj.* „Nechcela som sa s tebou hádať,“ odvetila potichu. „Myslela som si, že sa potešíš.“ Aká očividná lož.

Gilbert zvrážtil obočie. „Že sa poteším?“ Výraz jeho tváre skĺzol do akéhosi znepokojenia. „Je ti dobre?“

„Vzhľadom na výhody svojej rodiny som predpokladala, že túto príležitosť uvítaš.“

„Výhody...“

„Prepáč, bratranec. Nemala som mrhať tvojím drahocenným časom.“ Prinútila sa vstať.

„Počkaj, neponáhľaj sa tak,“ zastavil ju Gilbert, mávajúc rukou. „Sadni si.“

Zahľadela sa naňho. „Viem, že s chlapcami máš veľké plány,“ skonštatovala, „a guvernanka s diplomom z Oxfordu by ti s nimi pomohla.“

„Plány mám, a to solídne,“ vyhrkol Gilbert, „ale ty už teraz vieš po grécky a latinsky lepšie, než je nutné, a určite lepšie, ako je vhodné. Je všeobecne známe, že prílišné vzdelanie kazí ženský mozog. A akú z toho budeme mať výhodu?“

„Mohla by som sa uchádzať o miesto guvernanky alebo spoločníčky na panstve.“

Jej posledná šanca – ak zmienka o barónovi Ashbym, lordovi zo šľachtického sídla na kopci a vlastníkovi ich farnosti, Gilbertom nepohne, tak je všetko stratené. Gilbert si ctí aj zem, po ktorej tento aristokrat kráčal.

A naozaj, stíchol. Takmer počula, ako jeho myseľ začína pracovať, hmýrilo sa to v nej ako v starej maselnici. Starej, pretože Gilbert nikdy nemal dostatok financií na údržbu domu. Logický dôsledok jeho nízkeho platu za zvonenie v kostole, ktorý sa nemeňil, zatiaľ čo jeho rodina sa plynule rozrastala.

„Nuž,“ povedal Gilbert, „tak by sa dalo zarobiť pekných pár pencí. Pán platí dobre.“

„Tak to áno. No rozumiem. Ani majetok nemôže ospravedlniť nevhodné konanie.“

„Pravda, pravda, ale nebolo by to úplne nevhodné, však? Veď by to slúžilo vyššiemu cieľu.“

„Ach,“ zvolala, „nemôžem tam ísť, nie keď si mi dokázal, že môj plán má chyby. Čo ak si skazím mozog...“

„Nepreháňaj,“ povedal Gilbert. „Tvoja hlava je na knihy zrejme celkom zvyknutá. Lenže bez tvojich rúk to tu nezládneme ani týždeň. Musím nájsť za teba náhradu.“ Vrhol na ňu znepokojivo prefíkaný pohľad. „Ako vieš, rozpočet nám to nedovolí.“

Aká smola, že mu problémy s finančným plánovaním prišli na um *teraz*.

Bezpochyby chcel, aby mu vynahradila akékoľvek náklady spôsobené jej odchodom, keďže ho stojí presne... nič. Žiaľ, z toho nízkého štipendia sa ledva naje a oblečie.

Sediac na stoličke sa naklonila. „Koľko by si zaplatil slúžke, bratranec?“

Gilbertove oči sa od prekvapenia rozšírili, ale rýchlo sa spamätal.

Prekrížil si ruky na hrudi. „Dve libry.“

Zvraštila obočie. „Dve libry?“

Jeho tvár nadobudla zaťatý výraz. „Áno. Beth je, no, opäť v inom stave. Prijmem pomocníčku.“

Neprijme, ale podarilo sa jej zadržať štiplavý tón hlasu. „Tak ti budem posilať dve libry každý mesiac.“

Gilbert sa zamračil. „A ako to dokážeš?“

„Celkom jednoducho.“ *Nemám poňatia*. „Veľa študentov bude potrebovať doučovateľa.“

„Rozumiem.“

Nepresvedčila jeho ani samu seba, pretože ani slúžky na panstve nezarobia dve libry mesačne. Bol by zázrak, keby sa jej podarilo naškriabať dva šilingy.

Vstala a hlavu naklonila ponad stôl. „Máš moje slovo.“

Gilbert pozoroval jej ruku ako nejakého votrelca. „Povedz mi,“ vyšlo z neho odrazu, „ako si môžem byť istý, že sa o teba neobtrie tá oxfordská povýšenosť a vrátiš sa sem?“

Mysel sa jej vyprázdnila. Zvláštno. Účelom povolenia, ktoré chcela z Gilberta vydrankať, bolo udržať si miesto v tejto domácnosti – žena potrebovala miesto, akékoľvek. Pri pomyslení na dodržanie tohto sľubu sa v nej niečo zježilo.

„A kam by som šla?“ opýtala sa ho.

Gilbert našpúlil pery. Neprítomne si potľapkal brucho. Chvíľu mlčal a potom prehovoril. „Ak sa s platbou oneskoríš,“ povedal nakoniec, „budem nútený požiadať ťa, aby si sa vrátila.“

Jej myseľ tieto slová pomaly zvažovala. Aby ju mohol zavolať späť, musí ju najprv pustiť. Dával jej svoje zvolenie.

„Rozumiem.“ Podarilo sa jej to.

Takmer si nevšimla, že jej jemnými prstami stisol stvrdnutú dlaň. Oprela sa o stôl, jedinú pevnú vec v odrazu rozmazanej miestnosti.

„Samozrejme, budeš potrebovať gardedámu,“ začula ho prehovoriť.

Nedokázala potlačiť smiech, chrapľavý zvuk, ktorý ju skoro vyľakal. „Veď mám dvadsaťpäť rokov.“

„Hm,“ začal Gilbert. „Predpokladám, že takéto vzdelanie z teba každopádne urobí celkom nevydateľnú ženu.“

„Aké šťastie, že sa netúžim vydať.“

„Áno, áno,“ súhlasil Gilbert. Vedela, že neschvaľoval, aby sa žena dobrovoľne stala starou dievkou, bolo to neprirozené. Akékoľvek obavy o jej cnosť však predstavovali nanajvýš kývnutie na protokol, a to si pravdepodobne aj myslel. Alebo, ako každý vo farnosti Chorleywood, niečo tušil.

Akoby na povel sa zamračil. „Je tu ešte jedna vec, s ktorou si musíme byť na čistom, Annabelle. Úplne na čistom.“

Slová sa medzi nimi vznášali ako myšiaky pripravené zaútočiť.

Len nech sa na ňu vrhnú. V tejto chvíli bola jej citlivosť taká tvrdá ako jej ruky.

„Ako je známe, Oxford je miesto neresti,“ začal Gilbert, „diera zmijí, plná pijanov a zhýralosti. Ak sa zapletieš do niečoho nevhodného, ak budem mať čo len najmenšie podozrenie o tvojej morálke, nech už ma to akokoľvek raní, prídeš o miesto v tomto dome. Muž v mojom postavení, služobník anglikánskej cirkvi, sa musí škandálom vyhýbať.“

Bezpochyby narážal na druh škandálu, ktorý sa týkal mužov. Toho sa obávať nemusel. Bola tu však otázka jej štipendia. Gilbert zrejme predpokladal, že ho poskytovala univerzita, ju však podporovala Národná spoločnosť pre volebné právo žien, ktorú teraz musela podporovať v jej úsilí o získanie volebného práva pre ženy. Na Annabellinu obranu, o spoločnosti sa prvýkrát dopyčovala vďaka istej lady Lucie Tedburyovej a jej inzerátom, v ktorých ženám ponúkala štipendiá, ale nie preto, lebo by sa zaujímala o politickú činnosť. Na zozname Gilbertových morálnych priestupkov by *volebné právo pre ženy* zaručene zastávalo miesto až za škandálmi z vášne.

„Našťastie stará dievka z vidieka by mala byť pred akýmikoľvek škandálmi v bezpečí,“ povedala veselo. „Dokonca aj na Oxforde.“

Gilbert znovu prižmúril oči. Pod jeho skúmavým pohľadom stuhla. Prehnala to? Prvý rumenec mladosti už mala za sebou, vykopávanie zemiakov vo veternom, v slnečnom či daždivom počasí ju poznačilo niekoľkými jemnými vráskami okolo očí. Zrkadlo jej však ráno stále ukazovalo tvár mladej dvadsiatničky – tie isté zvažujúce sa líčne kosti, drobný nos a, ako dedičstvo jej francúzskeho

pôvodu, ústa, ktoré vždy vyzerali takmer ako našpúlené. Ústa, ktoré muža donútili zbláznit' sa do nej, teda, tak jej to povedali.

Sarkasticky skrútila pery. Kedykoľvek zahliadla svoj odraz, zbadala svoje oči. Ich zelený ligot dlho tlmilo vedomie, ktoré nebude mať žiadna čerstvá debutantka, vedomie, ktoré ju pred škandálmi chránilo lepšie než poblednutý vzhľad. Naozaj, to posledné, čo chcela, bolo znovu sa dostať do problémov pre muža.

2. kapitola

Westminster október

„**A** teraz,“ povedala lady Lucie, „niečo pre našich nových členov. Pri odovzdávaní letáčka džentlmenovi sa riadime tromi pravidlami. Prvé: správne si vyberte vplyvného muža. Druhé: oslovte ho, buďte neodbytná, ale s úsmevom. Tretie: pamätajte, že vycítia, ak sa bojíte, zvyčajne sa však oni viac boja vás.“

„Ako psy,“ zamumlala Annabelle.

Sivé, prísne oči lady sa na ňu zahľadeli. „Áno.“

Zrejme narazila na pár dobrých uší, mala by si to zapamätať.

Annabelle zvierala konce svojho šálu v stuhnutej pästi, ktorú si pritískala k hrudi. Drsná vlna bola voči chladnej londýnskej hmle vznášajúcej sa ponad Parlamentné námestie takmer bezmocná, nehovoriac o ochrane pred pichľavými pohľadmi okoloidúcich. Budova parlamentu bola v tomto ročnom období zatvorená, ale aj tak sa okolo Westminsterského paláca prechádzalo veľa džentlmenov pripravujúcich zákony, ktoré budú platiť pre všetkých. Pri pomyslení na oslovenie nejakého muža jej sťahovalo žalúdok. Žiadna slušná žena by sa nerozprávala s neznámym mužom na

ulici, a už vôbec by pri tom nemávala brožúrkami, ktoré odvážne vyhlasovali: *Zákon o majetku vydatých žien robí z každej manželky otrokyňu!*

Iste, v tom titulku bol kus pravdy – podľa zákona o majetku prešiel celý majetok, ktorý žena vlastnila, v deň svadby na jej manžela... Keďže skupinku ľudia nesúhlasne prepichovali pohľadmi, snažila sa držať brožúrky nenápadne. Jej úsilie vyšlo rýchlo navnivoč, keď lady Lucie, tajomníčka Národnej spoločnosti pre volebné právo žien, otvorila ústa, aby spustila svoj motivačný prejav. Táto dáma vzbudzovala falošný dojem nežného stvorenia, pôvabného ako čínska bábika s dokonale jemnými, plavými blond vlasmi a útlou tvárou v tvare srdca. Jej hlas bol však prenikavý ako lodná siréna, rozliehal sa po námestí, zatiaľ čo ona podnecovala svojich nasledovníkov.

Ako donútili tieto dámy zúčastniť sa na stretnutí? Tlačili sa k sebe ako ovce počas búrky, očividne chceli byť niekde inde a Anabelle by stavila svoj šál, že účasť žiadnej z nich nebola vynútená štipendijným výborom. Ryšavé dievča vedľa nej s guľatými hnedými očami a vyhrnutým nosom, od chladu ružové, vyzeralo dosť skromne, ale vďaka chýrom šíriacim sa po Oxforde vedela, kto táto dievčina je: slečna Harriet Greenfieldová, dcéra najmocnejšieho britského bankového magnáta. Vplyvný Julien Greenfield pravdepodobne netušil, že jeho dcéra pracovala pre túto vec. Keby sa Gilbert o niečom z tohto dozvedel, iste by ho porazilo.

Slečna Greenfieldová zvierala svoje brožúrky nasmelo, akoby čakala, že sa jej pokúsia odhryznúť z ruky. „Správne si vybrať, osloviť, usmievať sa,“ zašepkala. „To je celkom jednoduché.“

Tak to sotva. S tými ich vysoko vyhrnutými goliermi a cylindrami stiahnutými do čela bol každý náhliaci sa muž ako pevnosť.

Dievča zdvihlo hlavu a ich pohľady sa stretli. Najlepšie bude srdečne sa usmiať a odvrátiť zrak.

„Vy ste slečna Archerová, však? Študentka so štipendiom.“

Slečna Greenfieldová sa na ňu uprene pozerala ponad svoju fialovú kožuštinovú štôlu.

Samozrejme. Reči sa na Oxforde šírili obomi smermi.

„Presne tak, slečna,“ povedala Annabelle a rozmýšľala, čo tým myslela: ľútosť alebo výsmech?

Oči slečny Greenfieldovej sa však rozžiarili od zvedavosti. „Musíte byť nesmierne inteligentná, keď ste dostali štipendium.“

„Nuž, ďakujem,“ odvetila Annabelle pomaly. „Skôr až príliš vzdelaná.“

Slečna Greenfieldová sa zachichotala. Jej smiech znel veľmi mladistvo. „Volám sa Harriet Greenfieldová,“ predstavila sa a natiahla k nej ruku v rukavičke. „Ste na stretnutí za volebné právo prvýkrát?“

Zdalo sa, že lady Lucie bola príliš zaujatá svojím prebiehajúcim prejavom o spravodlivosti a Johnom Stuartom Millom, takže si ich rozhovor vôbec nevšimla.

Napriek tomu sa Annabellin hlas zmenil na šepot. „Áno, je to moje prvé stretnutie.“

„Ach, skvelé, aj moje,“ prezradila slečna Greenfieldová. „Veľmi dúfam, že sa na to hodím. Nájst' si ušľachtilý cieľ je oveľa ťažšie, než by si človek myslel, však?“

Annabelle zvrážtila čelo. „Nájst' si... ušľachtilý cieľ?“

„Áno, nemyslíte si, že každý by mal mať nejaký ušľachtilý cieľ? Chcela som vstúpiť do Dámskeho výboru kvôli reforme väzníc, ale matka mi to nedovolila. Tak som skúsila Kráľovskú záhradnícku spoločnosť, ale to bol omyl.“

„To ma mrzí.“

„Je to postupný proces.“ Slečna Greenfieldová si vôbec nerobila starosti. „Mám pocit, že ženské práva za to stoja, hoci pomyslenie na oslovenie džentlmena a...“

„Nejaký problém, slečna Greenfieldová?“

Hlas vybuchol ako výstrel, oboma až šklblo. Problémy. Lady Lucie hľadela na nich s jednou päťou v bok.

Slečna Greenfieldová sklopila hlavu. „N... nie.“

„Nie? Mala som dojem, že ste o niečom diskutovali.“

Slečna Greenfieldová vyhybavo zapišťala. Vedelo sa, že lady Lucie bola nekompromisná. Šírili sa reči, že sama spôsobilá diplomatickú roztržku, ktorá zahŕňala španielskeho veľvyslanca a striebornú vidličku.

„Len sme mali drobné obavy, keďže sme v tom nové,“ objasnila Annabelle, ktorú okamžite prepichol tvrdý pohľad lady Lucie.

Panebože! Tajomníčka nepatrila medzi ženy, ktoré maskujú nálady sladkými úsmevmi. Kým stovky žien tvrdili, že sú rodinné slniečka, ona bola búrka.

Dáma napokon iba stroho prikývla. „Netrápte sa,“ povedala. „Môžete pracovať spolu.“

Slečna Greenfieldová ihneď ožila. Annabelle úsmevom odhalila zuby. Keby spoločne presvedčili aspoň jedného muža, prekvapilo by ju to.

S predstieraným sebavedomím viedla dievča k preplnenej zastávke pre drožky, ktorou sa šírila konský zápach.

„Správne si vybrať, osloviť, usmievať sa,“ mrmlala si slečna Greenfieldová. „Myslíte si, že to dokážeme, keď budeme hľadiť do zeme, slečna Archerová? Viete, môj otec... Nie som istá, či si uvedomuje, že práca pre tento cieľ je taká verejná záležitosť.“

Annabelle si dôkladne prezrela námestie. Nachádzali sa v samom centre Londýna, v tieni veže Elizabeth Tower s jej zvonom Big Ben, obklopené ľuďmi, ktorí mali istým spôsobom s otcom slečny Greenfieldovej niečo do činenia. Nepríťahovať pozornosť by znamenalo ostať v Oxforde. Bolo by to oveľa príjemnejšie. Džentlmen približujúci sa k drožkám spomalil, zadíval sa na ňu a oblúkom sa jej vyhol. Skrúcal pery, akoby stúpil do niečoho odporného. Ďalšia sufražetka stojaca neďaleko zrejme dopadla podobne – muži ju odbili úškľabkami a prudkým mávnutím džentlmenských rúk. Niečo z týchto pohrdavých rúk spôsobilo, že v útrobach jej žalúdka sa začal hýbať dlho potláčaný pocit, ktorý pálil v hrdle ako kyselina. *Hnev.*

„Niežeby bol môj otec proti právam žien ako takým, ach,“ zašepkala slečna Greenfieldová. Stíchla, jej pozornosť sa obrátila na čosi za Annabelliným chrbtom.

Otočila sa.

Blízko vstupu do budovy parlamentu sa z hmly vynorila skupinka troch mužov. Šli k drožkám, rýchlo a odhodlane ako parný vlak.

Po chrbte jej prebehol nepokojný pocit.

Chlapík naľavo vyzeral ako surovec, mohutná postava šponovala jeho kvalitný odev. Muž stojaci v strede bol džentlmen, zachmúrenú tvár lemovali bohaté bokombrady. A ten tretí bol ten, ktorého hľadali: vplyvný. Klobúk mal spadnutý do čela, spolovice mu zatieňoval tvár, a vďaka správne ušitému zvrchníku jeho plecia vyzerali skôr ako rovné plecia športovca než dobre vychovaného, ale obyčajného muža. Pohyboval sa s tichou, autoritatívnou istotou, ktorou dával najavo, že môže vlastniť zem, po ktorej kráča.

Zdvihol hlavu, akoby vycítil jej skúmavý pohľad.

Stuhla.

Mal krásne oči – ľadovo priezračné a žiariace chladnou, prenikavou inteligenciou, ktorá by sa dostala priamo do jadra vecí, aby ich zhodnotila, zavrhla a rozpitvala.

Annabelle bola odrazu priehľadná a krehká ako sklo.

Odvrátila pohľad, srdce jej búšilo. Poznala tieto typy. Roky prechovávala odpor voči takýmto mužom, ktorí mali sebavedomie vryté v kostiach a prejavovali svoje práva sebaistým držaním perfektne rovného, aristokratického nosa. Správne namiereným zlostným pohľadom nútil ľudí skrčiť sa.

Náhle sa zdalo dôležité neskrývať sa pred týmto mužom.

Nechceli, aby si ich vypočuli vplyvní muži? Nuž, práve splnila prvý krok: *správne si vybrať džentlmena.*

Krok číslo dva: *osloviť ho a byť neodbytná...* Prstami zovrela brožúrky, zatiaľ čo ju nohy viedli vpred, priamo jemu do cesty.

Jeho bledé oči sa zúžili.

Usmiať sa.

Nieкто ju postrčil nabok. „Ustúpte, madam!“

Ten surovec. Zabudla, že existuje. Pre neho zakopla o vlastné nohy a ten hrozný úder spôsobil, že svet okolo nej uháňal preč.

Pevná ruka jej zovrela rameno a zachytila ju.

Zdvihla oči a narazila na chladný pohľad.

Dočerta! Bol to ten aristokrat.

A, *dopekla*, tento muž bol o niečo viac, než si zaumienili. Nebolo v ňom ani trochu jemnosti, ani stopy po nejakej škáre v brnení. Bol čerstvo oholený, so severskými blond vlasmi, na bokoch ostrihanými nakrátko. Pravdupovediac, všetko na ňom bolo čisté, uhladené a pôsobivé: výrazný nos, šikmé obočie, tvrdá línia sánky. Uhladený, nepreniknuteľný povrch ľadovca.

Stiahlo jej žalúdok.

Stála zoči-voči tomu najzriedkavejšiemu druhu: dokonale nepoddajnému mužovi.

Mala by ujsť.

Nohy jej vrástli do zeme. Nemohla prestať zízať. Tie oči. V ich studených hĺbkach sa mihotal svet pevne spútanej sily, ktorá ju zadržovala a priťahovala, až medzi nimi zaprskalo žiarivé a znepokojivé vedomie ako elektrická energia.

Jeho pery sa oddelili. Pohľad mu padol na jej ústa. Oči mu rozjasnil nával tepla, prišiel a odišiel rýchlo ako blesk.

Bez ohľadu na postavenie, všetkým sa jej ústa páčili.

Prinútila sa zdvihnúť ruku s brožúrkami a podržala mu ju pred nosom. „Upravíte zákon o majetku vydatých žien, pane?“

Jeho oči vyzerali ešte ľadovejšie ako predtým, ak to vôbec bolo možné. „Hráte riskantnú hru, slečna.“

Jeho hlas bol chladný a panovačný ako on sám.

Jej krv sa neupokojila, naopak, rozbúrila sa.

„So všetkou úctou, riziko, že do mňa cez deň strčí nejaký džentlmen, je zvyčajne veľmi nízke,“ povedala. „Mohli by ste ma, prosím, pustiť?“

Hodil pohľad na svoju pravú ruku. Stále zvierala jej rameno.

Zamračil sa.

O chvíľu už bola voľná.

Do uší jej znovu prenikol zhon a hluk na Parlamentnom námestí, neobyčajne hlasitý.

Stále cítila stisk silných prstov na ramene, pretrvával ako žiara po požari.

Prechádzal popri nej, hľadel dopredu, dvaja spoločníci sa ponáhľali za ním.

Naprázdno prehltila a zistila, že má sucho v ústach. Pery jej stúpili, akoby jej po nich prešiel končekom prsta.

Drobná ruka v rukavičke sa dotkla jej rukáva a ona sa strhla. Hnedé oči slečny Greenfieldovej sa rozšírili od znepokojenia a... úžasu. „Slečna. Ste v poriadku?“

„Áno.“ *Nie.* Líca jej horeli, akoby nosom dopadla na dlažbové kocky. Trasúcou sa rukou si uhladila sukne. „Nuž,“ povedala s predstieranou radosťou, „džentlmeni zrejme nemajú záujem.“

Kútikom oka sledovala ľadového lorda a jeho päťlizačov nastupovať do koča. Medzitým ju slečna Greenfieldová pozorovala so skrývanou ostražitosťou, zrejme sa pokúšala zdvorilo zistiť, či nie je trochu vyvedená z miery. Nebola, ale bezpochyby konala impulzívne. Boh jej pomáhaj. Už dlho nebola impulzívna.

„Viete, kto to bol?“ opýtala sa slečna Greenfieldová.

Annabelle pokrútila hlavou.

„Bol to,“ prezradilo dievča, „vojvoda z Montgomery.“

Vojvoda. Samozrejme, z prvého muža, ktorého sa rozhodla osloviť, sa vykluje vojvoda, s postavením iba o niečo nižším, než je postavenie princa...

Za chrbtami začuli klopanie topánok na podpätkoch. Lady Lucie sa k nim hnala rýchlosťou malej fregaty. „Bolo to to, čo si myslím?“ dožadovala sa odpovede. „Práve ste sa pokúsili presvedčiť vojvodu z Montgomery?“

Annabelle sa vystrela. „Netušila som, že ho nemáme oslovovať.“

„To teda nie. No doteraz sa k nemu nikto neodvážil ani len priblížiť.“ Dáma vztýčila hlavu a prezrela si Annabelle od hlavy po päty. „Neviem sa rozhodnúť, či ste jedna z najodvážnejších, alebo najbláznivejších žien, aké som kedy prijala.“